

Neljän pyhän nöyrä rukous

Tarja Kinnusen ja Jyrki Koiviston muistelujen mukaan kirjoittanut Leena Kurra

Anu Mustonen oli pakannut matkatavarat jo edellisenä iltana ja vienyt ne uuden Ford Taunuksen takakonttiin odottamaan seuraavan aamun sarastusta kesällä 1972. Anu tiesi, että päivästä tulisi pitkä. Hänellä oli aikainen herätys. Ollin vielä nukkuessa Anu valmisti matkaeväät. Kun tarpeelliset aamutoimet oli tehty ja aamiainen nautittu, kantoi Anu liikenneonnettomuudessa halvautuneen puolisonsa Ollin apukuskin paikalle. Siinä istuminen oli kerrassaan ruhtinaallista entisen Nectarin penkkiin verrattuna. Anu käynnisti moottorin, ja niin alkoi noin viiden tunnin ajo Joensuusta Säynätsaloon Raili ja Jyrki Koiviston luo.

Tarja Kinnunen

Olavi Mustonen

Ford kaarsi Koivistojen pihaan. Anu kantoi Ollin talon keittiöön ruokapöydän ääreen, jossa nautittiin maittava ateria ja pyydettiin Luojan siunausta niin matkalle kuin lapsille. Kun auton takakonttiin oli Ollin pyörätuolin ja Mustosten matkatavaroiden lisäksi sullottu Koivistojen varusteet ja eväät, oli Jyrkin vuoro tarttua ohjauspyörään. Olavi istui edessä hänen vierellään ja sisaret takapenkillä. Nyt saattoi pyhä matka jatkua Paraisten satamaan ja sieltä Kapellskärin yölaivaan.

Jyrki ja Olli olivat tutustuneet toisiinsa vuonna 1965, jolloin he molemmat olivat temppeleissä ensimmäistä kertaa. Mustokset olivat silloin tulleet Sveitsiin Nectarillaan, jonka katolla oli ollut Ollin pyörätuoli. Edellisenä päivänä ajokortin saanut Anu oli ollut ratissa ja Olli etuistuimella. Mukana olivat olleet myös perheen seitsemänvuotias Tarja-tytär ja

isoäiti Ester Mustonen. Jyrki puolestaan oli matkustanut omassa ryhmässään. Mustoset ja monet muut olivat pystyttäneet telttansa temppelin lähellä olevaan metsään. Telttasuminen oli ollut haasteellista, sillä koko viikko oli ollut sateinen. Se ei häirinnyt perhemajoituksen valinnutta Jyrkiä. Temppelityö oli luonut perustan Ollin ja Jyrkin väliselle ystävyydelle.

Jyrki ja Raili Koivisto

Jyrkin ja hänen puolisonsa Railin ensimmäinen yhteinen temppelimatka, jolloin heidät vihittiin iankaikkiseen avioliittoon, oli helmikuussa 1968. Mustoset ja Koivistot kuuluivat tuohon aikaan samaan Jyväskylän piiriin. He tapasivat toisiaan piirikonferensseissa ja seurakuntavierailujen yhteydessä. Silloin aina vaihdettiin kuulumisia, muisteltiin temppelivierailuja, ja siinä rupattelun lomassa syntyi ajatus yhteisestä temppelimatkasta. Kesällä 1972 tuli aika tarttua tuumasta toimeen, tehdä matkasuunnitelma ja järjestää lasten hoito. Tarja jäi Ester-mummonsansa hoitoon, ja Koiviston pojat Samuel ja Michael pääsivät Konnevedelle Railin vanhempien rakastavaan kotiin.

Parasiin saavuttiin hyvissä ajoin. Kun auto oli saatu laivaan, hakeuduttiin kansipaikoille. Pelkkä ajatus eväiden nauttimisesta nostatti veden kielelle. Porkkanoiden rouskuttaminen ja voileipien mutusteleminen hiljensi joukon. Pian olikin aika kaivaa esille makuupussit ja asettua yöunille hiljaisten rukousten saattelemana. Entä Olli? Hän vietti yönsä autokannella Fordin etupenkillä, joka ala-asentoon laskettuna vastasi retkivuodetta. Jyrki muisteli, kuinka Olli ei tarttunut voileipään peukalo-etusormiotteella keskisormella tukien, vaan söi leivän kämmenselältään. Aamulla laiva olikin jo satamassa. Ensin poikettiin Anun siskon luona Tukholmassa. Sen jälkeen matka jatkui yhteen menoon Ruotsin, Tanskan ja Saksan kautta Sveitsiin. Koko viikko tehtiin ahkerasti ja väsymättä temppelityötä.

Viikkoa myöhemmin lähdettiin varhain aamulla paluumatkalle hyväksi todetun mallin mukaan: sama istumajärjestys kuin menomatalla ja Jyrki kuljettajana. Hän kertoi, että Olli oli iloinen huumorimies. Hänen ansiostaan ajomatkat olivat hauskoja. Välillä Olli, joka nautti vauhdin hurmasta, kehotti Jyrkiä painamaan kaasua. Välillä taas käytiin vilkasta keskustelua milloin israelilaisten vaelluksista, milloin patriarkaalisisista siunauksista. Anu oli kehittänyt monenlaisia keinoja Ollin hyvinvoinnista huolehtimiseksi. Kun Ollin lepotaukoajan järjestäminen ajomatkan aikana oli hankalaa ja kun kuumuus kävi sietämättömäksi, Anu kaatoi Ollin päälle vettä. Se virkisti miestä. Anu hoiti Ollia tottuneesti.

Myös paluumatka ajettiin yhteen kyytiin, ei väliyöpymisiä, ei vierailuja. Kapelliskäriin saavuttua hämmästeltiin ja kummasteltiin tosi pitkää autojonoa. Mitä ihmettä? Miksei tapahdu mitään? Miksi jono ei liiku? Pian syy selvisi. Oli perämiesten lakko. Anulla ja Ollilla oli hyvinvointiyritys Joensuussa, jonne heidän oli ehdittävä suunnitellussa aikataulussa. He olivat sopineet aikavarauksista asiakkaidensa kanssa, eivätkä voineet tuottaa heille pettymystä. Mitä nyt? He pyysivät Jyrkiä kääntämään pyörät kohti pohjoista, kohti Haaparantaa.

Noin varttitunnin ajomatkan jälkeen aina niin hengellinen Raili ehdotti rukoustuokiota, kääntymistä taivaallisen Isän puoleen ja neuvon kysymistä Häneltä. Yhteisestä päätöksestä auto ohjattiin viihtyisälle, metsäiselle parkkipaikalle. Kaikki istuivat autossa omilla paikoillaan, ja kukin vuorollaan rukoili ääneen. Autoon laskeutui voimakas, koskettava henki. Se ohjasi heidät kääntymään takaisin Kapelliskäriin, ja niin he tekivät. Autojono ei ollut hävinnyt minnekään. Ehkä jokunen lakkoon suivaantunut autoilija oli saattanut poistua, ja joidenkin kerrottiin menneen leirintäalueelle odottamaan parempaa huomista.

Jyrki ei ajanut Fordia jonoon. Hän ajoi Ollin pyynnöstä keulavisiirin lähelle, sillä he molemmat halusivat saada kokonaiskuvan tilanteesta. Laiturilla oli hiljaista, ei mitään liikettä enää. Laivassa kyllä oli autoja, mutta Jyrki arveli, että ne oli lastattu jo edellisenä päivänä. Lakon vuoksi alus oli jäänyt satamaan. Sitten tapahtui jotain käsittämätöntä. Kaikkien hämmästykseksi keulakannelle ilmestyi työasuinen mies. Hän käänsi oikean käden kämmenensä ylöspäin ja sormiaan vilkkaasti heiluttaen pyysi Jyrkiä ajamaan lähemmäksi, vielä lähemmäksi ja lopulta laivaan. Ollin Ford Taunus oli sillä kertaa ainut ja viimeinen auto, joka meni keulaportista sisään. Portti suljettiin, ja laiva suuntasi reitilleen. Laiva oli odottanut heitä. Se oli mysteeri, joka vahvisti heidän kaikkien uskoa. Luoja oli kuullut neljän pyhän ääneen lausutut rukoukset ja vastasi niihin.